

[Merethe Due Jensen]

keskolen. Ganske vist sidder der stadig flest mænd i skolelederstillingerne, men i lærerværelserne er kvinderne i overtal. Jeg synes, det kan være uheldigt, ikke at børn vokser op hos en enlig mor, men at børnene kan komme igennem hele deres skoletid næsten uden at møde en mandlig lærer. De vil derved få svære ved at få et naturligt forhold til mænd, når de selv bliver voksne.

For mig er det vigtigt, at mænd og kvinder får de samme valgmuligheder. Det betyder ikke, at de skal træffe de samme valg, men at de får reelle muligheder for at vælge. Specielt bør det fremhæves, at der er alt for få kvinder i lederstillingerne både i det private erhvervsliv og i den offentlige sektor. Specielt når det gælder de sidstnævnte, har vi fået statsministerens ord i dag for, at han vil gøre noget for denne sag.

På den anden side er det vigtigt at understrege, at ligestillingen ikke må udvikle sig til, at man for enhver pris kønskvoterer. Det må være sådan, at den bedst kvalificerede vælges til opgaven, og når der er tale om lige kvalificerede, vælges en repræsentant for det køn, der er i mindretal.

Jeg ved godt, at det langtfra er et flertal af kvinder, der arbejder i hjemmet. Så kan man diskutere fra nu af og til dommedag, om der er tale om kvindernes reelle valg, fordi så få mænd vælger at være hjemmearbejdende. Dog er der flere og flere mænd, som vælger at arbejde ude. Imidlertid er det legitimt for den enkelte familie at vælge selv, selv om man kan sige, at det er et problem, fordi det for det meste er økonomien, der vælger for familierne. Der findes dog familier, hvor det f.eks. er kvinden, der oppebærer den højeste indtægt, og det kan derfor være en fornuftig beslutning, at den, der tjener mindst på arbejdsmarkedet, vælger at være hjemme.

Men der er også en anden grund til, at kvinder vælger hjemmearbejde, nemlig den simple grund, at man gerne ofrer 8-10 år af sit liv på at være sammen med sine børn for så siden at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Sådan en investering i egne børn er en god investering både for familien og for samfundet.

Om indvandrer- og flygtningekvinder vil jeg sige, at de har nogle særlige behov og problemer. Det må sikres, at de har steder, hvor de

kan mødes og tale sammen på deres egne præmisser. De skal have ret til at få en kvindelig læge, og de skal have styrkede undervisningstilbud.

Om det internationale ligestillingsarbejde vil jeg blot fremhæve den store betydning heraf. Jeg har haft fornøjelsen at være sammen med mange kvinder fra ulandene, og det har været en ualmindelig positiv oplevelse. Det er dog mit indtryk, at de kvinder, vi møder i sådanne fora, er langt fra den virkelighed, der er kvindernes dagligdag i det land, de repræsenterer, det være sig Bangladesh, Afrika, Filipinerne, osv.

Imidlertid vil jeg gerne fremhæve det gode internationale kvindearbejde, som Danmark gennem Danida-projekter støtter. Vi skal ikke krænge vores opfattelse af ligestilling ned over hovedet på kvinderne fra ulandene, men vi skal tage et skyldigt hensyn til kultur og livsmønstre, sådan at den ligestilling, som ulandskvinderne har krav på, gennemføres efter deres egen forståelse og deres egne behov.

Birgitte Husmark (SF):

Det er selvfølgelig rimeligt, at regeringens besvarelse om ligestillingsarbejde, der foregår i Danmark, fylder tre gange så meget som det internationale ligestillingsarbejde, men jeg vil alligevel gerne omtale det internationale ligestillingsarbejde og også det ligestillingsarbejde, der bliver gjort bilateralt.

Jeg synes, der bliver gjort et meget stort arbejde, og det fortjener at blive understreget. Jeg synes også nok, at dagsordenens ene pind på dette område er meget sparsom, så derfor vil jeg gerne forsøge at give lidt mere kød og blod.

Som medlem af statsministerens udvalg for international ligestilling sidder jeg jo tæt på dette område og bliver ofte overvældet, når vi i udvalget mødes med udvalgets meget aktive embedsfolk. Overvældet med oplysninger og overvældet af lysten til at kunne bidrage mere på dette vigtige område, selv om det er vanskeligt at skaffe tid. Og alligevel overmander ønsket om at blive inddraget og få informationer på endnu flere områder ganske ofte én, når vi mødes i udvalget.

Når jeg siger dette, er det, fordi jeg oplever et dilemma mellem det at sikre, at kvinde- og kønsaspektet tænkes og handles ind i alle poli-